

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.125/2018/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd; címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a dr. Baranyi Bertold ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében az Egri Törvényszék 12.P.20.973/2016/20. számú ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes által Pf. 3. szám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a jogsértést megállapító rendelkezéseit a következő szövegezésbeli pontosítással hagyja helyben:

- az alperes az általa kiadott **T** című lap 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért" című cikkében azt a valós tény, hogy a felperes a **X gy-i** szervezetének alapító alelnökével a **X gy-i** alapszervezete kampányfőnökének a személyéről folytatott vitában a kaszinókat működtető kampányfőnökről azt mondta, hogy játéktér-üzemeltetőként „valószínűleg még maffiózókkal is kell, hogy jóban legyen..., hogy tárgyaljon esetleg velük", abban a hamis színben tüntette fel, mintha a felperesnek kapcsolata lenne a maffiával, és neki kellene maffiózókkal jóban lennie, és
- az alperes az általa kiadott **T** című lap 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért" című cikkében tett azon valótlan tények híresztelésével, miszerint a felperes „ott volt a tt ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene", megsértette a felperes jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogait.

A felperes javára megítélt perköltséget 25 000 (huszonötezer) Ft összegűnek tekinti, e körben az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja, és az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 38 100 (harmincnolcezer-egyszáz) Ft-ra felemeli, amelyet az alperes 15 napon belül köteles megfizetni a felperes részére.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 9525 (kilencezer-ötszázhuszonöt) Ft másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak, az illetékügyben eljáró adóhatóság külön felhívására 5000 (ötezer) Ft csatlakozó fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

## I n d o k o l á s

A felperes 2002-2006. között a **Y** Pártjának tagjaként ... Megyei Jogú Város képviselő-testületének az önkormányzati képviselője volt.

2007 óta a **X M. M-ban** politizál.

A **X** képviselőjeként 2010-2014 között tagja volt az **O**nek, amely az .... Bizottság elnökévé választotta meg.

A 2014-ben megtartott országgyűlési választáson a **X** országos listájáról szerzett mandátumot azzal, hogy a **H** székhelyű választókerületben egyéni képviselő-jelöltként is indult.

2016-ban az **O** egyik alelnöke, valamint a **X M. M.** alelnöke és a **H** székhelyű országgyűlési egyéni választókerület választókerületi elnöke is volt.

A felperes 2006-ban részt vett egy kormányellenes tüntetésen, amelyen a tüntetők megostromolták a **q** székházát. A rendőrök a felperest az ostrom megkezdése előtt a tömegből kiemelték, és előbb a **q b-i** székházában, majd az egyik **b-i** kerületi rendőrkapitányságon tartották fogva. Másnap elengedték, vele szemben büntetőeljárás nem indult.

Az .... hírportálon 2010. március 5-én „**X**: »A maffiózókkal is jóban kell lenni«" címmel megjelent cikk kopfja (leadje) a következőket tartalmazza:

„**G. V.** egyéni választókerületében, **Gy-n** hónapok óta dúl a belviszály. A helyi vezetők hónapok óta lázadoznak a pártelnök stábjá ellen, sikertelenül. A **D** honlapján egy titokban készült hangfelvételt tett közzé, amelyen a **X** országos alelnöke győzködi a városi szervezet egyik vezetőjét, hogy béküljön meg **G** kampányfőnökével, aki játékgépeket üzemeltet. A beszélgetés közben elhangzik, hogy a játékgépeseknek a maffiózókkal is jóban kell lenniük. A **X** közölte: nem a szóban forgó vállalkozó a kampányfőnök.”

A cikkben egyebek mellett arról írnak, hogy „kizárások, veszekedések, feljelentések kísérik hónapok óta a **H.** megyei **X** belső harcait. A helyiek nemrég bepanaszolták a belső helyezkedésekkel kapcsolatos furcsa tanácsaiért a párt etikai és fegyelmi bizottságánál a párt egyik országos alelnökét, felperes neve, de a bizottság nem rajta, hanem az egyik feljelentőn, **L. A-án**, a **gy-i** alapszervezet elnökén talált fogást, és ki is zárta a pártból. A **gy-i** szervezetben ekkor tömeges kilépés indult meg.

A **gy-i** alapszervezetben azonban nem ez volt az egyetlen konfliktusforrás. **G. V.** választókerületében a pártelnök helyi kampányfőnökének személye szűrt szemet a **gy-i x-seknek**. **C. Á.**, a **X gy-i** szervezetének alapító alelnöke már egy december 13-án tartott megyei választmányi ülésen kifogásolta, hogy a városban induló pártelnök kampányfőnöke a helybeli éjszakai életben ismert **F. T.** lett, aki több kaszinót is működtet. Kifogását azzal indokolta, hogy a pénznyerő gépekkel üzletelő tevékenység olyan alvilági tevékenység, amely ellen szerinte a **X**nak programja alapján küzdenie kellene.

A **D-nek** nyilatkozva **C. Á.** kijelentette: »Amikor tudomásomra jutott, hogy ki lesz a városban induló pártelnök kampányfőnöke, és nemtetszésemnek adtam hangot, felperes neve felhívott, hogy a választmányi gyűlésen ne szólaljak fel. **F-nek** elegendő a pénze és szabadideje, ezért szükség van rá, még akkor is, ha csak néhány hete lépett be a pártba, ha pedig nekem van szükségem némi anyagi juttatásra, akkor elintézi, hogy én legyek a megyei alelnök. Ezt a számomra megdöbbentő ajánlatot határozottan visszautasítottam, hiszen nem a pénzért lettem a **X** tagja.«

A lap szerint a háborgást követően **F-t** végül hivatalosan elmozdították, de valójában minden eseményen ott van **G** mellett, és hozzá futnak be a kerületi információk. A hetilap honlapján pénteken megjelentett egy hangfelvételt, amelyen **S** éppen **F** személyéről próbálja meggyőzni **C. Á.**t. A diktafonnal készült felvételen az alelnök többek között arról beszél a városi pártvezetővel, hogy egy decemberi körlevélben már felhívta a helyi elnökök figyelmét arra, hogy ettől kezdve "szájjár" van. **C. Á.** erre azt válaszolta, hogy ő annak idején nem ilyen szemléletű pártba lépett be, amikor pedig ismételten utalt **F. T.** nem túl szerencsés foglalkozására, felperes neve, a **X H.** megyei elnöke ezt válaszolta: »a maffiózókkal is jóban kell lenni«.

Rövid részlet a beszélgetésből:

**C. Á.:** Azt neked is tudnod kell, meg te is tudtad, meg mindenkinek tudnia kell, hogy az összes játéktér üzemeltető környéke, annak jóban kell lennie **M. R-val**. Ez az egyik. A másik ...(egyszerre beszélnek)

felperes neve: Valószínűleg még maffiózókkal is kell, hogy jóban legyen.... hogy tárgyaljon esetleg velük

**C. Á.:** Persze...És te ilyen embert akartál **G. V.**-nak kampányfőnöknek?

felperes neve: Hát igen, jelen pillanatban...ettől függetlenül...

**C. Á.:** Nekünk nincs megfelelő alkalmas...?

felperes neve: De lehetne alkalmas, te is lehetnél volna éppenséggel, dehát....

**C. Á.:** Most fizetett egy milliót a **X**-nak?

felperes neve: Lehetsz te is **G. V.** kampányfőnöke, ha úgy gondolják...

**C. Á.:** Lehet tőlem sokkal alkalmasabb személyt találni...de figyelj ide, ha így ebbe a városba kiállsz, és megmondod, hogy ez a **F** a kampányfőnök, aki játéktérket üzemeltet, hát nem találsz embert, úgy fordulnak el a **X**-tól...

Az **I** megpróbálta telefonon felhívni felperes neve-t, de nem volt elérhető.

A **X**ot újabb nemtelen, hazug támadás érte a **E-t** kiszolgáló **D** hetilap részéről, közölte **Sz. G.**, a **X** országos kampányfőnöke. Az általuk közzétett felvételen két **x-s** vezető vitatkozik egymással azon, hogy alkalmas-e a **gy-i** választókerület kampányfőnökének egy friss **X**-tag, aki vállalkozóként játéktérket üzemeltet.

A **X** szerint ennek a beszélgetésnek egy-két mondatát hamisítja meg az átiratban a **D**, úgy adva közre az elhangzottakat, miszerint felperes neve azt mondja, hogy a **X**-nak mint a pártnak a maffiózókkal jóban kell lennie. Azonban meghallgatva a felvételt, a beszélgetésből kiderül, hogy a kijelentés általánosságban a játéktér üzemeltetőkre vonatkozik, s egyáltalán nem a **X**-ra mint pártra. **G. V.** kampányfőnöke egyébként a választási küzdelem kezdetétől fogva **V. Zs.**, s nem a felvételen kritizált vállalkozó, olvasható a **X** közleményében."

Az .... hírportálon 2010. május 13-án „**R** a volt **e** skinhead vezér vezetheti a szociális és családügyi bizottságot" címmel megjelent cikk kopfja (leadje) szerint „egy volt szkinhedvezért, a **R** néven ismert felperes nevet jelöli a ..... bizottság elnökének a **X**. A kilencvenes évek eleji **e** cigány-szkinhed háborúban a szkinhedeket vezető férfi 2007-ben gyámság alá akarta helyezni szüleit, apját pedig gyilkossági kísérlettel vádolta. **G. V.** játéktérket üzemeltető kampányfőnöke védelmében ő mondta, hogy »a maffiózókkal is jóban kell lenni.«"

A cikk - többek között - a következőket tartalmazza: „A választási kampányban előkerült történet szerint **S** és szülei viszonya nem kiegyensúlyozott. 2007-ben gondnokság alá akarta helyezni szüleit ....., akikkel elszámolási vitába keveredett. (...) A családi vitában **S** súlyos vádakkal illette édesapját, aki szerinte meg akarta gyilkolni. »A gyilkossági kísérlet az volt, hogy a fiam a feleségemmel beszélt, én a kertben voltam,

amikor segítséget hívott a párom. Én a kapával a kezemben felfutottam, kivette a kezemből a kapát. Kapott két tisztességes pofont a feleségemtől, megérdemelte, azért, amit a családjáról mondott, hogy nem baj, mi lesz velük, miután ő elhagyta őket» - idézte fel az esetet **S** László a **NM-nek**. **S** nem kívánt reagálni a lap kérdéseire. (...) **S** érintett volt egy **G. V.t** is érintő, a **X gy-i** szervezetének lecserélésével végződő botrányban is. Az ő tanácsára lett **G** és a H. megyei **X** kampányfőnöke **F. T.**, aki játékautomatákat üzemel, és az eredeti **gy-i X**-alapszervezet vezetője szerint alvilági kapcsolatokkal is bír. **S** volt az, aki úgy kommentálta a **X** és **F** kapcsolatát, hogy »a maffiózókkal is jóban kell lenni.....

A felperes az .... hírportálon 2010. május 13-án megjelent cikkben közöltek miatt sajtó-helyreigazítási kérelmet terjesztett elő az .... szerkesztőségénél. A szerkesztőség a kérelemnek nem tett eleget, ezért a felperes kereseti kérelmében olyan tartalmú helyreigazítás közlésére kérte kötelezni a szerkesztőséget, amelyből megállapítható, hogy valótlan, miszerint gyámság alá kívánta volna helyeztetni szüleit, ahogy az is, hogy az édesapját gyilkossági kísérlettel vádolta, továbbá az sem felel meg a valóságnak, hogy a megjelentek szerint kommentálta volna a **X** és **F. T.** hevesi kampányfőnök kapcsolatát. A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét elutasította, a Fővárosi Ítéltábla azonban 2010. november 23. napján hozott, 2.Pf.21.603/2010/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és arra kötelezte az .... szerkesztőségét, hogy a sérelmezett cikkel azonos helyen és elérhetőséggel az alábbi közleményt jelentesse meg 8 napon belül: „Helyreigazítás: Az I.hu honlapon 2010. május 13-án megjelent »**R** a volt **e** szkinhedvezér vezetheti a szociális és családügyi bizottságot« címmel megjelent cikkben valótlanul állítottuk, hogy felperes neve felperes úgy kommentálta a **X** és **F** kapcsolatát, hogy »a maffiózókkal is jóba kell lenni.«" Ezt meghaladóan a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Indokolásában kifejtette, hogy nem értett egyet a „maffiózókkal is jóban kell lenni" kijelentés elsőfokú bíróság általi megítélésével.

A felperes keresetében azt kifogásolta, hogy az alperes által neki tulajdonított közlés nem az általa is képviselt politikai pártra és a maffiakapcsolatára vonatkozott, nem kommentálta úgy a **X** és **F** kapcsolatát, mint ahogy azt az alperes nyilvánosságra hozta.

E körben az alperesnek azt kellett igazolnia, hogy az .... weboldalon közölt állítás a felperestől származik, azonban ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A rendelkezésre álló perbeli adatokból, illetve az elsőfokú bíróság által a hangfelvétel tartalmát rögzítő jegyzőkönyvből egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes nem a párt, hanem a játék-automatákat üzemeltető személy „maffia" kapcsolatára utalt. Az .... valótlan tényről állított, emiatt helyreigazításra köteles.

A **N** 2014. május 7-i számában „**R** arcai: felperes neve útja az alelnöki posztig" címmel megjelent, a .... weboldalon a mai napig is elérhető cikk kopfja (leadje) a következőket tartalmazza: „a hétfőn parlamenti alelnökké választott felperes neve-nak sok alkalommal meggyűlt már a baja a magyar rendőrséggel és igazságszolgáltatással. A kilencvenes évek elején vádolták csoportos garázdasággal, és 2006-ban is eljárás indult ellene a **tt** ostroma miatt. Az utóbbi években azonban a szakpolitikust is próbálta megmutatni magából."

A cikkben többek között azt írják, hogy a felperes „ott volt a **tt** ostrománál is, a rendőrökre támadók között, az első sorokban, emiatt szintén rendőrségi eljárás indult ellene."

Az alperes által kiadott, H. megye 38 településén több, mint 40 ezer példányban megjelenő, ingyenesen terjesztett **T** című kiadvány VIII. évfolyamának 2016 júniusában

megjelent 2. száma címlapja felső harmadának jobb sarkában egy „BOTRÁNY” kísérszóval ellátott képfelvétel a felperest és egy másik férfit ábrázolja, mellette fekete háttéren sárga betűkkel a következő cím, és piros háttéren fehér betűkkel a következő alcím szerepel: „»A MAFFIÓZÓKKAL IS JÓBAN KELL LENNI « - SEMMIT NEM TETT A **X** A TÉRSÉGÉRT / AZ ISKOLÁBAN **Sz. H-t** ÉLTETTE, DE MÉGSEM RADIKÁLIS **G. V.** SZERINT felperes neve”

A kiadvány 4-5. oldalain „CUKIMÁZ / MÁR AZ ISKOLÁBAN **Sz. H-t** ÉLTETTE, MÉGSEM RADIKÁLIS **G. V.**NAK felperes neve / »A MAFFIÓZÓKKAL IS JÓBAN KELL LENNI« - SEMMIT NEM TETT A **X** A TÉRSÉGÉRT / A pártviszályról is hallgatnak” című cikk jelent meg egy B. B. monogramú szerzőtől.

A cikk arról tudósít, hogy „hosszú kihagyás után, épp a **X** napvilágra került vezetőségi harcai idején látta el a **h**-iakat friss olvasnivalóval a párt helyi szervezete, mégsem írnak a párt támogatóit is megosztó pártbotrányról. Csetepaté kerekedett abból, hogy **G. V.** elnök útilaput kötne több alelnöke talpára is, mondván túl »radikálisak«.” A cikk szerint a felperes neve nem került fel az elnöki tiltólistára. Ezt követően „**Sz. H-t** éltette az iskolában” alcím alatt beszámolnak a felperes pártoldalán elérhető önéletrajzában írtakról, miszerint a felperesek „egyik utolsó »renitens« megmozdulás[a] az volt a középiskolában, mikor csupán gyerekes daczból az első öbölháború idején látványosan **Sz. H.** mellett agitált[ak].” A cikkben közölnek egy, a felperes által az **V.hu**-nak megerősített nyilatkozatot, miszerint „[a felperes] indul az alelnökségért, s kifejtette »...ha egy szkinhedvezér sem szerepel a radikálisok között, akkor ott már komoly probléma van.«”

Ezt követően „felperes neve a törvénytisztelők oldalán áll” alcím alatt a következők álnak: „»Szkinhedvezérség«” ide vagy oda: a »törvénytisztelő **h-i** polgárok oldalán áll« a **h-i** kiadványban megjelentetett írása szerint felperes neve, akit egy verekedése után felfüggesztett börtönbüntetésre ítél a bíróság, s később a **X** egy korábbi személycseré-akciója kapcsán arról beszélt egy hangfelvételen: »a maffiózókkal is jóban kell lenni«. Korábban édesapját és édesanyját is cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá szerette volna helyezni egy elszámolási vita miatt a **o.hu** szerint, a .... írása alapján pedig ott volt a **tt** ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellen.”

A cikk a felperes jövedelmét, iskolai végzettségét taglalja, majd arról ír, hogy a felperes élesen bírálja „a térségben küszöbönálló, »minimum sok száz milliós, de esetenként milliárdos nagyságrendű« fejlesztéseket is a településeken.”

A cikk azzal zárul, hogy a felperes és **K. L.** az azbesztmentesítéssel kapcsolatban nyújtottak be kezdeményezést a Parlamentnek, ami „eddig egyedül a **ly** gyár esetében oldódott meg (...) **Sz. Zs.** államtitkár hathatós erőfeszítései nyomán.”

A felperes keresetében az alperes által kiadott **T** című kiadvány 2016. júniusában megjelent számában, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért” című cikkben írt azon közlés miatt, miszerint a felperes azt mondta volna, hogy „a maffiózókkal is jóban kell lenni”, illetve azon valótlan állítás miatt, miszerint a felperes „ott volt a **tt** ostrománál is a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene”, jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi joga alperes általi megsértésének a megállapítását, az alperes elégtétel adására, ennek keretében a perben született ítélet jogsértést megállapító rendelkező részének - a **T** című kiadvány ítélet jogerőre emelkedését követő legközelebbi száma 4. oldalán, az eredeti cikkel azonos helyes és betűméretben, a felek nevét is feltüntetve, bocsánatkérést kifejező - közzétételét, továbbá az alperes 300 000 Ft összegű sérelemdíj és annak 2016. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatának, valamint általános forgalmi

adóval növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltségének a megfizetésére kötelezését kérte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az Egri Törvényszék 12.P.20.973/2016/20. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes az általa kiadott, **T** című újság 2016. júniusi számában megjelent „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért" című cikkében tett azon kijelentésével, miszerint, „a maffiózókkal is jóban kell lenni", megsértette a felperes jóhírnevét.

Megállapította továbbá, hogy az alperes az általa kiadott, **T** című újság 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért" című cikkében tett azon kijelentés híresztelésével, miszerint „ott volt a tt ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene", ugyancsak megsértette a felperes jóhírnevét.

Kötelezte az alperest, hogy az általa kiadott, **T** című újság következő számában az ítélet jogsértést megállapító rendelkezéseit az eredeti cikkel azonos helyen tegye közzé, és sérelemdíj jogcímén 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300 000 Ft tőkét és ezen összeg után 2016. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző első napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 250 000 Ft perköltséget és az államnak, az adóhatóság külön felhívására 36 000 Ft kereseti illetéket.

Indokolásában a 2013. évi CLXXVII. törvény 8. §-ának (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:4. §-ának (2) bekezdését, 2:43. §-ának d) pontját, 2:45. §-ának (2) bekezdését, 2:51. §-a (1) bekezdésének a) és c) pontjait, 2:52. §-ának (1), (2) és (3) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. §-ának (3) bekezdését, 12. §-ának (1) bekezdését, 21. §-ának (1) bekezdését, Magyarország Alaptörvénye VI. cikkének 1. pontját, a 32/1994. (VI. 24.) és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatokat, valamint a BDT2012.2742., a BDT2004.2403. és a BDT2005.1277. számú eseti döntéseket felhívva kifejtette, hogy mindkét sérelmezett közlés tényállításnak minősül.

A „maffiózókkal is jóban kell lenni"-közlést nem közvetett közlésnek (híresztelésnek), hanem közvetlen közlésnek tekintette.

A törvényszék szerint sem az alperesi újságcikk összetartozó részeiből, sem annak egészéből nem derül ki, hogy a felperes milyen összefüggésben fogalmazta meg az állításait.

A felperesi kijelentéssel összefüggésben az alperes azt a tényt állította, hogy a felperes azt adta elő: a maffiózókkal is jóban kell lenni.

A közlés időpontjában a felperes az **O** egyik alelnöke volt, emiatt kiemelt felelősség terhelte a vonatkozásban is, hogy az állampolgárokat leginkább foglalkoztató egyik társadalmi problémával, a korrupcióval összefüggésben mi az álláspontja.

A törvényszék szerint az alperesi közlésből nem derül ki, hogy a felperes a sérelmezett kijelentést nem egy monológ során, hanem egy másik személlyel folytatott beszélgetés során tette. Az sem derül ki, hogy a felperes a kijelentést nem általánosságban a Magyarországon játékgépekkel foglalkozó vállalkozókkal összefüggésben tette, hanem kifejezetten egyetlen olyan vállalkozóval összefüggésben, aki játékgépeket is üzemeltetett, és a párttal is kapcsolatba került.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a törvényszék azt állapította meg, hogy a felperes kizárólag **F. T.**ra vonatkoztatva és feltételes módon fogalmazta meg azt a véleményét, hogy a párttal is kapcsolatba került vállalkozó, aki játékgépeket is üzemeltet, akár maffiózókkal is kapcsolatba kerülhetett.

A felperes részéről ez a lehetőségként megfogalmazott, de a párt szempontjából nem bizonyított tény nem értelmezhető akként, hogy a felperes általánosságban fogalmazta volna meg és nyíltan fel is vállalta volna azon vélekedését, hogy akár a maffiózókkal is jóban kell lenni.

Ez az alperesi közlés tehát a valós tényeket hamis színben feltüntetve sértő volt a felperesre nézve, és alkalmas volt a jóhírnének a megsértésére.

A másik sérelmezett közléssel kapcsolatban, miszerint a felperes „ott volt a **tt** ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene”, azt állapította meg, hogy az újságcikk írója a felperes személyén keresztül próbálta érzékeltetni a párt konfliktusokkal is terhelt helyzetét, ezért röviden bemutatta a felperes életútját és politikai pályáját.

Az újságíró saját döntése alapján választotta ki azokat az eseményeket, amelyeket a téma választásával összefüggésben fontosnak tartott, és azokról akként írt, hogy az újságcikk maga nem igazán tartalmazza az újságíró saját véleményét, saját álláspontját, hanem túlnyomórészt a már más internetes oldalakon nyilvánosságot kapott információkat osztotta meg az olvasókkal.

A felperes személyes meghallgatása során elismerte, hogy 2006-ban jelen volt a **q Sz** téri székházánál tartott tüntetésen, ugyanakkor azt is előadta (és ezen állítását M. J. tanú is megerősítette), hogy őt a rendőrök még azelőtt kiemelték a tömegből, mielőtt a **tt** ostroma megkezdődött volna.

A felperes tagadásával szemben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes a **tt** ostromakor kifejezetten a rendőrökre támadók között lett volna, ahogy azt sem tudta bizonyítani, hogy a felperes egyben bűncselekményt is elkövetett, hiszen azok ellen, akik bizonyíthatóan a **tt**at védő rendőrökre támadtak, és azt meg is ostromolták, büntetőeljárás indult.

A törvényszék ezzel a híresztelt és valótlannak bizonyuló tényállítással kapcsolatban is megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét, és mindkét közlés vonatkozásában kötelezte az alperest, hogy az általa kiadott **T** című újság következő számában, az eredeti cikkel azonos helyen tegye közzé az ítélet jogsértést megállapító rendelkezéseit.

A törvényszék a felperes sérelemdíj iránti igénye kapcsán azt értékelte, hogy a felperes az ország egyik legmagasabb közbizalmát tölti be, az alperesi közlések pedig rombolták azt a közbizalmat, amelyet az állampolgárok az ezen tisztséget betöltő országgyűlési képviselők iránt táplálnak.

Azt is figyelembe vette, hogy a felperes a pártja előtt is magyarázkodásra kényszerült, azaz a politikusi pályáját is érintették a sérelmezett közlések.

Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a felperes „kötelmi igénye” nem eltúlzott, ezért a felperes keresetével egyezően az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek sérelemdíj jogcímén 300 000 Ft-ot, valamint ezen összeg után 2016. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző első napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

A perköltségviseléssel kapcsolatos döntését a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 78. §-ának (1) bekezdésére és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésére alapította, és a pertárgy értékét 600 000 Ft-ban megállapítva a teljes egészében pervesztes alperest 36 000 Ft kereseti illeték, valamint a

32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjára alapítva - ítélete rendelkező része szerint 250 000 Ft, indokolása szerint 25 000 Ft - ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, harmadlagosan a sérelemdíj legfeljebb szimbolikus összegre történő leszállítását, negyedlegesen pedig a felperesi jogi képviselő munkadíjának az ítélet indokolásában írt 25 000 Ft-ban történő megállapítását kérte.

Álláspontja szerint a törvényszék tévesen terhelte a bizonyítási kötelezettséget kizárólag az alperesre.

A felperes maga sem vitatta, hogy azt mondta: „a maffiózókkal is jóban kell lenni.” A felperes maga hozott okirati bizonyítékot (jogerős ítéletet) arra, hogy a kijelentés megtörtént, az e tárgyban korábban indított sajtó-helyreigazítási eljárásának az eredménye pedig nem az volt, hogy a tényállítás valótlannak bizonyult, hanem az, hogy azt a sajtószerv valótlan színben tüntette fel azáltal, hogy annak eltérő kontextust adott.

Az alperes nem vitatta, hogy egy ilyen kijelentés egy politikus számára hátrányos lehet, azonban érvelése szerint nem történt olyan objektíve hamis tényállítás, amely megalapozná a jogsértés megállapítását.

Az elsőfokú bíróság egyszerre jelentette ki, hogy az alperes „burkoltan azt állította, hogy a felperes a korrupció kérdésében megengedő álláspontot képvisel”, és azt, hogy „a felperes kizárólag **F. T.**ra vonatkoztatva és feltételes módon” képviseli ezt az álláspontot.

Az alperes hangsúlyozta, hogy nem változtatta meg a kijelentés kontextusát: ha a felperes egy esetben nyilatkozott arról, hogy adott személynek maffiózókkal is jóban kell lennie, anélkül, hogy ezzel kapcsolatban bármilyen elítélő kijelentést tett volna, akkor általában is igaz az, hogy a felperes szerint létezik olyan helyzet, amikor a maffiával valakinek jóban kell lennie. Ennél többet a kifogásolt cikk sem állított, a cikk semmilyen értékelő megjegyzést nem tartalmaz e kijelentéssel összefüggésben, nem sejtet, és korrupciós ügyekre sem utal.

A másik sérelmezett kijelentéssel kapcsolatban rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság nem hogy nem vizsgálta a közlés valóságtartalmát, hanem a tényállítás valóságtartalmára utaló felperesi jogi képviselői nyilatkozatot is figyelmen kívül hagyta, és nem értékelte azt sem, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes vagy a képviselője tett olyan nyilatkozatot, amely szerint nem történt vele szemben rendőri intézkedés, de tett olyan nyilatkozatot is, amely szerint történt vele szemben rendőri intézkedés (a pontos körülmények mellőzésével), és végül, a tanúvallomás elhangzását követően tett olyan nyilatkozatot is, amely M. J. tanúvallomásával összhangban állt.

Az elsőfokú bíróság a nyilvánvalóan felmerülő kétségek ellenére az utóbbi nyilatkozatot fogadta el az ítélete alapjául, és e körben nem folytatott le további bizonyítást, nem hallgatta meg a felperest.

A cikkben szereplő alperesi állítás az volt, hogy a felperes ellen rendőrségi eljárás indult. Az alperes szerint ez a kijelentése semmiképp sem utal büntetőeljárásra, de a rendőrségi eljárás és a büntetőeljárás fogalmának azonosítására egyébként az ítélet sem ad magyarázatot.

Megjegyezte, hogy jelen perben az alperesnek akkor sincs objektív helytállási kötelezettsége, ha a tényállítás esetlegesen valótlan lenne. Hangsúlyozta, hogy az a törvényszéki álláspont, miszerint akkor is az alperes köteles bizonyítani, ha nyilvánvalóan a felperes rendelkezésére állnak a kereset bizonyítékai, arra vezetett, hogy a törvényszék

a sajtó-helyreigazítási eljárás bizonyítási és felelősségi szabályait alkalmazta anélkül, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárás sommás jellegű szabályait megalapozó, azonnali jogvédelmet igénylő helyzet fennállt volna a felperes oldalán.

A felperes végig valótlan tényállítás miatt kérte az alperes kötelezését, annak ellenére, hogy mindkét kijelentéssel kapcsolatban könnyen belátható, hogy azok nem önálló tényállítások voltak, hanem mások által tett tényállításokra való hivatkozások.

Annak ellenére, hogy az állandó bírósági gyakorlat szerint a bíróság személyiségi jogi perben a kereset jogcíméhez nincs kötve, az ítélet e körben egyértelműen ellentétes az 1952. évi Pp. rendelkezéseivel. A jogcímhez kötöttség hiánya csak azt eredményezheti, hogy a tévesen megjelölt személyiségi jog megsértése helyett a bíróság megállapíthatja más személyiségi jog, vagy az általános személyiségi jog megsértését. A perbeli esetben azonban nem ez történt, hanem az, hogy maga a keresetben rögzített jogsértés volt más, mint amiről az elsőfokú bíróság döntött.

A törvényszék a „maffiózókkal is jóban kell lenni”-kitétel vonatkozásában azt állapította meg, hogy annak közlésével az alperes valós tényeket tüntetett fel hamis színben, míg az „ott volt a ~~tt~~ ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene” pedig azt, hogy az alperes híreszteléssel követte el a jóhírnév megsértését.

Az alperes szerint a felperes ilyen kereseti kérelmet nem terjesztett elő, emellett a kifogásolt cikk egyébként is utánközlés volt, de ezt az ítélet indokolása figyelmen kívül hagyta.

Károsoulti közrehatásként kérte értékelni, hogy a felperes nem indított sajtó-helyreigazítási eljárást az alperes ellen.

Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része szerint az alperes 250 000 Ft perköltséget tartozik megfizetni a felperesnek, azonban az indokolás szerint a felperesi jogi képviselő munkadíja 25 000 Ft.

Másodfokú perköltségként általános forgalmi adóval növelt összegű ügyvédi munkadíja megállapítását kérte.

A felperes - tartalma alapján - csatlakozó fellebbezésnek is tekintendő, **fellebbezési** ellenkérelemnek nevezett beadványában az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a javára megállapított perköltség összegének bruttó 38 100 Ft-ra történő felemelését, továbbá az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Kifejtette, hogy fellebbezésében már az alperes sem állítja, hogy a felperes által sérelmezett közlések ne lennének valótlanok.

Az alperes az elsőfokú eljárás során nem hogy nem bizonyította, de még csak indítványt sem terjesztett elő közlései valóságtartalmának a bizonyítása iránt.

A felperes szerint az alperes felelőssége az általa közöltek valós voltaért objektív. Amennyiben azok valótlanosága bebizonyosodik, a felelősség alól csak akkor mentesülhet, ha igazolja, hogy a közlés közzétételekor úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható. Ez sajtószerv esetében az Smtv. 12. és 13. §-ainak a megtartásával tudta volna bizonyítani, de ezt az alperes meg sem kísérelte.

Előadta, hogy nem azt sérelmezi, hogy az alperes egy rendőri eljárás felperessel szembeni megindulását állította, hanem azt, hogy az alperesi állítás szerint mindez azért történt, mert a **q sz-nak** ostromakor a felperes a rendőrökre támadók között volt. Ez egyrészt nem igaz, másrészt az alperesnek bizonyítania kellett volna, hogy a felperes a rendőrökre támadók csoportjában volt.

A másik sérelmezett állítással kapcsolatban kifejtette, hogy abból, miszerint a felperes egy magánbeszélgetésen azt mondta, hogy „létezik olyan helyzet, amikor a maffiával valakinek jóban kell lennie”, még nem vonható le olyan következtetés, amelyet az alperes a perbeli

cikkében a felperesnek tulajdonított. Az alperes azt közölte, hogy a felperes általánosságban, minden körülménytől függetlenül mondott ilyet, ami nem igaz, és sértő is. Álláspontja szerint a törvényszék nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, ugyanis a Legfelsőbb Bíróság PK 15. számú állásfoglalása értelmében szabadon állapíthatja meg, hogy a sérelmet állító fél által jogsértőnek vélt tartalom általa is ilyennek minősítése esetén az ítélet rendelkező részében milyen módon állapítja meg a jogsértés megtörténtét.

Rögzítette, hogy a bírói gyakorlat szerint egy máshol megjelent hírnak az érintett megkérdezése nélküli átvétele nemhogy negligálja, hanem súlyosbítja a jogsértést. E körben felhívta a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.471/2016/4/II. számú eseti döntését.

A felperes visszautasította, hogy az ő oldalán károsulti közrehatás lenne megállapítható. Megjegyezte, hogy az alperestől kért helyreigazítást, amelyet az alperes megtagadott.

A törvényszék által kihallgatott tanúk vallomásaikban beszámoltak a felperest ért sérelem hatásairól, így ezt, valamint az alperesi felróhatóság mértékét, továbbá a sérelemdíj magánjogi büntetés funkcióját is figyelembe véve már csak a visszatartási célzat szükségszerű érvényre juttatása miatt sem tekintethető eltúlzottnak a törvényszék által megítélt sérelemdíj összege.

A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.471/2016/4/II. számú eseti döntését felhívva hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben erőteljesebben kell érvényesülnie a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójának.

A felperes sérelmezte a törvényszék által megítélt ügyvédi munkadíj mértékét is. Megítélése szerint a jogi képviselőjének járó ügyvédi munkadíj összege helyesen bruttó 38 100 Ft.

Az ítéltábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a fellebbezést teljes egészében alaptalannak, a csatlakozó fellebbezést alaposnak találta.

A törvényszék a tényállást - megfelelő terjedelmű és irányú bizonyítást lefolytatva - a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, az ítéltábla az abból levont jogkövetkeztetéseivel is egyetértett.

A fellebbezésben írtakkal kapcsolatban az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni.

A Ptk. 2:42. §-ának (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

A Ptk. 2:51. §-ának (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján - az elévülési időn belül - az eset körülményeihez képest követelheti

a) a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását;

c) azt, hogy a jogsértő adjon megfelelő elégtételt, és ennek biztosítson saját költségén megfelelő nyilvánosságot.

Az alperes a fellebbezésében alaptalanul érvelt azzal, hogy miután a felperes nem vitatta, hogy azt mondta: „a maffiózókkal is jóban kell lenni”, ezért nem történt olyan objektíve hamis tényállítás, amely megalapozná a jogsértés megállapítását.

Az ítéltábla a Ptk. 2:42. §-a (2) bekezdésének utolsó fordulátát, a valós tény hamis

színben való feltüntetését értelmezve kiemeli, hogy „a valóságot meg lehet hamisítani a valótlan tényállítás kimondása nélkül, való tények közlésével is. Lehetséges, hogy a közlés való tényeket tartalmaz, de ezeket hamis színben tünteti fel, azaz meghamisítja. Az ilyen közlés sem felel meg az objektív valóságnak, tehát hírnévrontást jelent. A valóság hamis színben feltüntetése történhet sokféle módon. A tények megtévesztésre alkalmas csoportosításával, egyes lényegi tényálláselemek elhallgatásával, rejtett utalásokkal, önkényes félremagyarázást okozó fogalmazással. Sokszor még a mondat szerkesztéssel, illetve szóbeli közlés esetén hangsúlyozással is meg lehet hamisítani a valóságot. »Jogsértés a való tények célzatos csoportosítása, egyoldalú, hangulatkeltő beállítása.« (Debreceni Járásbíróság P.22.145/1969.)" [Törő Károly: A jóhírnév, a becsület és az emberi méltóság védelme. In: Petrik Ferenc (szerk.): A személyiség jogi védelme. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1992. 89. o.]

Valós tény hamis színben való feltüntetésének minősült, amikor a munkáltató a dolgozójáról olyan tájékoztatást adott, hogy jogtalan haszon elfogadása miatt bejelentés érkezett ellene, de elhallgatta, hogy a bejelentés alapján megindult büntetőeljárást jogerősen megszüntették (Fővárosi Bíróság Pf.27.465/1973.), ahogy az is, amikor az alperes olyan hirdetményt jelentetett meg, amelyben a neki nem fizető felperest - függetlenül a fizetés megtagadásának indokaitól - úgy állította be, mint aki általában nem hajlandó a szolgáltatás ellenértékét kiegyenlíteni, azaz a felperest általánosságban a szerződéses kötelezettségeit tisztességtelenül megtagadó személyként mutatta be. (BH1996.251.)

Valós tény hamis színben feltüntetőnek tekintette a bíróság azt az alperesi közlést is, amelyet az alperes mint a bolti eladóként dolgozó felperes volt főnöke a felperes jelenlegi főnökének mondott, s melyben az alperes azt a valós tény, miszerint a felperes a munkaidő vége előtt árucikkeket pakolt be a készítményébe, abban a hamis színben tüntette fel, hogy azokat a felperes ellopta. Az alperes a közlés címzettje elől elhallgatta, hogy a felperes az árucikkeket az alperes tudtával és beleegyezésével hazavihette. (A Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.827/2014/5. számú ítélete)

A Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú kollégiumi állásfoglalásának a sajtó-helyreigazítási perekre megfogalmazott, de a személyiségi jogi perekben is alkalmazandó II. pontja szerint a közleményt a maga egészében kell vizsgálni; a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a közlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

A bíróságnak a közlések szövegkörnyezetben való és a tartalom szerinti értelmezése mellett figyelembe kell venni az érintettre méltányos értelmezésének a követelményét is, amely alapján - a személyiségi jog abszolút védelmére tekintettel - az esetleges értelmezési bizonytalanságoknak nem lehet az az eredményük, hogy az érintett személyiségi joga védelem nélkül marad. Amennyiben a kifogásolt közleménynek több lehetséges értelmezése is van, és ebből legalább egy alkalmas a jogsérelem megállapítására, akkor ezt az értelmezést kell a személyiségi jogsértés alapjául venni. (Így foglalt állást a Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.732/2012/3. számú határozatában.)

A közlés értékelése során elsősorban azt kell figyelembe venni, hogy az a személy, aki felé a közlés irányult, annak tartalmát hogyan érthette, abból következtethetett-e

személyiségi jogot sértő jelentéstartalomra. (Lásd e körben a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.587/2012/9. számú és a Pf.I.20.827/2014/5. számú ítéleteiben kifejtetteket.)

Az alperes a fellebbezésében helytelenül értelmezte a személyiségi jogi perekben irányadó bizonyítási szabályokat.

„A személyiségi jogait érvényesítő fél [ugyanis] kizárólag azt köteles bizonyítani, hogy személyiségi jogait megsértették, és ennek a sérelemnek az okozója az a személy, akivel szemben igényt kíván érvényesíteni” [Törő Károly: A személyiségi jog védelmének polgári jogi eszközei. In: Petrik Ferenc (szerk): i. m. 175. o.]

A bíróságnak a perbeli jogsértések vizsgálatakor azt is értékelnie kellett, hogy azokat a sajtóban követték el.

Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozata indokolásának 47. pontjában kifejtette, hogy a sajtónak alkotmányos küldetése, hogy a közhatalom gyakorlóit ellenőrizze, aminek szerves részét képezi a közügyek alakításában résztvevő személyek és intézmények tevékenységének bemutatása és - akár rendkívül éles hangú - kritikája.

A közügyekre vonatkozó, közszereplőkkel, politikusokkal, közhatalmat gyakorló személyekkel kapcsolatos információkat felkutató személyek ugyanakkor kiemelt felelősséggel tartoznak azért is, hogy ne vezessék félre az olvasóközönséget, általuk a való tények ne kerüljenek hamis színben feltüntetésre. (A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.981/2016/6. számú határozata)

A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolásának 41. pontja szerint a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híreszteléssel szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el.

Utóbbi fordulat egyébként következik és levezethető a Magyar Újságírók Országos Szövetsége újságírói etikai kódexe 4. §-ának 4.1. pontjából, is amely kimondja, hogy az újságíró és szerkesztő írásban, online alkotásban, műsorban szándékosan vagy gondatlanságból valótlanúságot nem állíthat, köteles a tényeket és adatokat az adott helyzetben elvárható gondossággal ellenőrizni (<https://muosz.hu/kodexek/ujsagiroi-etikai-kodex/>), s amelynek a betartását a bíróságok a személyiségi jogi perekben is vizsgálják. (Lásd a Fővárosi Ítéltábla 18.Pf.21.359/2016/4. számú határozatát.)

A sajtó hírnévrontásért való felelőssége alóli mentesüléshez az Alkotmánybíróság a 34/2017. (XII. 11.) AB határozata indokolása 45. pontjában kifejtettek szerint még az vezethet, ha a közéleti szereplők sajtótájékoztatóján a közügyek vitájában egymást érintően tett kijelentésekről hűen, saját értékelés nélkül tudósít, a közlések forrását egyértelműen megjelöli és a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosít (vagy a válaszadás lehetőségét felkínálja), ez esetben a médiatartalom-szolgáltató tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híresztelésként értékelni.

Ha egy közlés valamilyen közügyet érint és/vagy közszereplőkkel, politikusokkal, közhatalmat gyakorló személyekkel kapcsolatos információkat közvetít, a bíróságnak

vizsgálnia kell a sajtóban megjelent közlés műfaját (ami lehet hír, közlemény, tudósítás, interjú, riport, recenzió, cikk, vezércikk, kommentár, glossza, jegyzet, kritika, nyílt levél, olvasói levél), továbbá értékelnie kell, hogy a közlés aktuális és új információt hordoz-e, s hogy helyet biztosítottak-e a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának, felkínálták-e neki a válaszadás lehetőségét.

Az ítéltábla az alperes által kiadott **T** című lap 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért" című cikkben megjelent, és a felperes által sérelmezett, „a maffiózókkal is jóban kell lenni" közlésnek az értelmezésével kapcsolatban a törvényszékkel egyezően azt állapította meg, hogy a felperes pályáját bemutató cikk címében és szövegtörzsében is szereplő inkriminált mondat a cikk egésze alapján egy átlagos tájékozottságú újságolvasó számára azt a jelentéstartalmat közvetíti, hogy a felperesnek „a maffiózókkal is jóban kell lenni", tehát a felperesnek maffiakapcsolatai vannak.

Impresszum hiányában az alperes által kiadott **T** című lap Facebook-oldalának névjegye alapján azt lehet megállapítani, hogy a **T** H. megye bulvárlapja.

A 2013. évi szeptemberi száma szerint a **T** „38 településen, több, mint 40 ezer példányban jelenik meg" ....., azt ingyenesen terjesztik.

Az ítéltábla álláspontja szerint, noha az alperes által kiadott **T** című újság önmeghatározása szerint bulvárlap, amelyben általában populáris és egyszerűsített gondolati tartalmakat közvetítenek, ez azonban nem vezethet arra, hogy abban, az „egyszerűsítés jegyében", a szöveggörnyezetéből kiragadott hírnévrontó közléseket tartalmazó cikkek jelenjenek meg és jussanak el 38 település több, mint 40 ezer olvasójához.

A következetes ítélkezési gyakorlat alapján személyiségi jogi perben a bíróság nem sérti meg a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, ha nem a felperes által megjelölt, hanem a konkrét tényálláshoz igazodó, adekvát személyiségi jog megsértését állapítja meg. (A Kúria Pfv.IV.20.168/2017/7. számú ítélete)

A személyiségi jogi per bírósága szabadon határozhatja meg tovább az adott tényálláshoz igazodó elégtétel adás módját, vagy amennyiben a keresetben sérelmezett, hírnévrontóként megjelölt közlés nem tényállásnak, hanem véleménynyilvánításnak minősül, és a közlés avagy annak kifejezőmódja az általános közfelfogás szerint indokolatlanul megalázónak, bántónak vagy sértőnek tekintendő, a bíróság akkor sem terjeszkedik túl a kereseti kérelmen, ha megállapítja, hogy az inkriminált közlés sértette a felperes becsülethez és/vagy emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. (A Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.017/2013/5. számú ítélete)

Az ítéltábla szerint mindezekből következőn a bíróság hírnévrontó közlés esetén azt is szabadon állapíthatja meg, hogy az alperes a jóhírnév megsértését valótlan tény állításával, híresztelésével, valós tény hamis színben való feltüntetésével vagy egyéb módon követte-e el, mivel „a jóhírnév megsértésének bármilyen módon való elkövetése jogellenes, a törvényhozó pedig nem kívánta kizárólagos jelleggel felsorolni az előfordulható esetek körét. A Ptk. példálózó jelleggel csak a leggyakoribb, tipikus hírnévrontó magatartást kívánta kiemelni, nyilván fogódzót kínálva ezzel a jogalkalmazásnak." [Székely László: Sérelemdíj. In: Vékás Lajos - Gárdos Péter (szerk.): Kommentár a Polgári Törvénykönyvhöz. 1. kötet. Budapest, 2014. 140. o.]

A felperesnek a keresetében tehát elegendő azt állítania, hogy az alperes által tett, és a felperes által a keresetlevélben pontosan, szó szerint idézett közlés kimerítette a Ptk. 2:45.

§-ának tényállását, amely tényállás egyébként közös cím alatt tárgyalja a becsülethez és a jóhírnévhez való jogot.

Az ítéltábla szükségesnek tartotta pontosítani a törvényszék ítéletének „a maffiózókkal is jóban kell lenni” közléssel elkövetett jogsértést megállapító rendelkezését, ugyanis - amint azt a törvényszék ítélete indokolása 11. oldalának 2. bekezdése is tartalmazza - az alperes nem hírnévrontó valótlan tényt állított, hanem az általa kiadott **T** című lap 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért” című írásában azt a valós tény, hogy a felperes a **X gy-i** szervezetének alapító alelnökével a **X gy-i** alapszervezete kampányfőnökének a személyéről folytatott vitában a kaszinókat működtető kampányfőnökről azt mondta, hogy játékkerem-üzemeltetőként „valószínűleg még maffiózókkal is kell, hogy jóban legyen..., hogy tárgyaljon esetleg velük”, abban a hamis színben tüntette fel, mintha a felperesnek kapcsolata lenne a maffiával, és neki kellene maffiózókkal jóban lennie.

A kereset tárgyát képező másik sérelmezett közléssel kapcsolatban, miszerint az alperes az általa kiadott **T** című lap 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a **X** a térségért” című cikkében tett azon valótlan tények híresztelésével, miszerint „a .... írása alapján pedig [a felperes] ott volt a tt ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellen”, ítéltábla az alábbiakat rögzíti.

Az alperes már az elsőfokú eljárás során is azzal védekezett, hogy egyedül a felperes az, aki olyan jogi helyzetben van, hogy ennek az állításnak a valóságtartalmát vagy valótlanágát bizonyítsa: ha indult ellene eljárás, és ez lezárult, erről okirati bizonyítékkal kell rendelkeznie, ha pedig nem indult, akkor ő jogosult erről a tényről a rendőrségtől származó nyilatkozatot beszerezni.

Az alperes szerint a felperesnek kellett volna ezt az állítását bizonyítékkal alátámasztania. Megjegyezte, hogy egy „laikus újságtól” nem lehet elvárni egy olyan dogmatikai kérdésnek az eldöntését, hogy egyáltalán történhet-e rendőri intézkedés rendőrségi eljárás nélkül, vagy maga az intézkedés volt a rendőrségi eljárás.

Az ítéltábla álláspontja szerint az alperes érvelése és levezetése ellentétes a személyiségvédelmi szabályozás lényegével.

Az ítéltábla „a maffiózókkal is jóban kell lenni” alperesi közléssel kapcsolatban fentebb írtakat ennek a közlésnek az értékelésével kapcsolatban is fenntartja, azokat nem kívánja megismételni, pusztán visszautal rájuk.

Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék jogszerűen állapította meg, hogy a felperes tagadásával szemben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes a tt ostrománál kifejezetten a rendőrökre támadók között lett volna, és emiatt rendőrségi eljárás indult volna ellene.

A törvényszék ezzel a közléssel kapcsolatban is helyesen alkalmazta a személyiségi jogi perekben irányadó bizonyítási szabályokat, ugyanis nem a felperesnek, hanem a közlést a ....-ról átvevő, ily' módon híresztelőnek tekintendő alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes „ott volt a tt ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene.”

Az ítéltábla rögzíti, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint híresztelésnek kell

tekinteni más személy nyilatkozatának, állításának, tájékoztatásának a közlését, továbbítását, közreadását akkor is, ha híven közli más személynek valótlan tényállítást tartalmazó nyilatkozatát. (Legfelsőbb Bíróság Pf.IV.20.427/1977.)

A híresztelés lényege az információ továbbítása, az objektív jogkövetkezmény miatt nincs jelentősége sem annak, hogy a továbbítás milyen célból történt, hogy a híresztelő jó- vagy rosszhiszemű volt-e, de nem bír relevanciával a nyilvánosság biztosításának a mértéke vagy a jogsértés súlya sem. (BH 2013.266.)

Az alperes az általa a ....-ról átvett állítás valóságtartalmát azzal kívánta alátámasztani, hogy az interneten egy egyszerű kereséssel is ellenőrizhető, hogy „legendák keringenek a felperes qV székház ostroma során betöltött szerepéről”.

Az ítélet tábla álláspontja szerint egy médiaszolgáltató nem mentesülhet a személyiségi jogi jogsértésért fennálló felelőssége alól arra hivatkozással, hogy az általa közölt tényállítás valamiféle legenda, ami - a legenda fogalmából következően - akár (félig) igaz is lehet.

Ha egy médiaszolgáltató tényeket kíván közölni, akkor mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy a közzétett tények valóságtartalmát ellenőrizze.

Az ítélet tábla szerint az alperes anélkül közvetítette az olvasóihoz a .... weboldalon közzétett cikk felperes által sérelmezett mondatát, hogy meggyőződött volna az általa átvett állítások valóságtartalmáról, továbbá a felperes számára nem kínálta fel a reflektálás, az esetleges cáfolat lehetőségét sem (legalábbis erre nézve a cikk nem tartalmaz semmiféle utalást).

Az ítélet tábla szerint a felperes által sérelmezett cikk második peresített mondatából egy átlagos tájékozottságú újságolvasó azt a következtetést vonhatta le, hogy a felperes ott volt a tt ostrománál (amely valós tény, ezt a felperes nem is tagadta), de a cikk szerint a felperes a rendőrökre támadók között volt, s konkrétan emiatt indult ellene rendőrségi eljárás (ennek a ténynek, illetőleg a tényből levont következtetésnek a valóságtartalmát az alperes nem bizonyította, a cikk pedig nem tartalmaz arra vonatkozó utalást, hogy ezekkel az állításokkal kapcsolatban felajánlották volna a felperesnek a reflektálás lehetőségét).

Az ítélet tábla megjegyzi, hogy az átlagos tájékozottságú újságolvasó szemszögéből nézve nincs jelentősége annak, hogy a felperes ellen a cikkben neki tulajdonított cselekvőség (azaz a rendőrökre támadás) miatt konkrétan milyen hatósági eljárás indult, ez a közlés hatása szempontjából lényegtelen pontatlanságnak minősül.

Mindezekre tekintettel a törvényszék helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az alperes az általa kiadott T című lap 2016. júniusi számában megjelent, „»A maffiózókkal is jóban kell lenni« - semmit nem tett a X a térségért” című cikkében tett azon valótlan tények híresztelésével, miszerint a felperes „ott volt a tt ostrománál a rendőrökre támadók között, emiatt újabb rendőrségi eljárás indult ellene”, megsértette a felperes jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Az ítélet tábla a törvényszék ítéletének a jogsértést megállapító részét e közlés vonatkozásában is szükségesnek tartotta pontosítani, abból ugyanis nem derül ki, hogy a közlés a felperesre vonatkozott.

A törvényszék helyesen alkalmazta a személyiségi jogi jogsértés felróhatóságtól független szankcióit, e körben a jogsértés megállapítását és az elégtételadást is, valamint helyesen döntött akkor is, amikor az alperest sérelemdíj megfizetésére kötelezte.

Az ítéltábla az alperes fellebbezésében írtakkal kapcsolatban mindenekelőtt rögzíti, hogy az érvényesített jog különbözősége miatt sem anyagi jogi, sem eljárásjogi akadálya nincs annak, hogy a sajtóban elkövetett jogsértés jellegétől függően a sértett fél a sajtó-helyreigazítással egyidejűen vagy utóbb egyéb személyhez fűződő joga megsértése miatt is jogvédelmet igényeljen. A sajtó-helyreigazításra kötelező ítéletnek - ugyanazon ténybeli alap esetén - legfeljebb az elégtételadás módjának megválasztása körében lehet jelentősége. (BH1996.525.)

A Ptk. 2:52. §-ának (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértének, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

A Ptk. e szakaszához fűzött indokolás szerint „a sérelemdíj a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetése”, az e szakaszhoz fűzött kommentár viszont azt emeli ki, hogy a sérelemdíj vonatkozásában mindenképpen elkerülendő, hogy „a bírói gyakorlat a büntető elemnek adjon hangsúlyt, és egyfajta büntető kártérítés (punitive damages) irányába menjen el, mint pl. az Egyesült Államokban”. [Székely László: Sérelemdíj. In: Vékás Lajos - Gárdos Péter (szerk.): i. m. 174-175. oldalai]

Az ítéltábla álláspontja szerint a sérelemdíj kétségkívül szankció, azonban nem büntetőjogi, hanem restitutív (civiljogi) szankció, így az nem a jogsértő „megbüntetésére”, hanem a sértett életvitelében, személyiségének kibontakoztatásában elszenvedett hátrányoknak, a sértett társasági kapcsolatrendszerében és társadalmi presztízsében bekövetkezett töréseknek, valamint a sértett belső (lelki) egyensúlyában beállott kedvezőtlen változásoknak a kiegyenlítésére, kompenzálására szolgál. (Vékás Lajos: Parerga. Dolgozatok az új Polgári Törvénykönyv Tervezetéhez. HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2008. 172-173. o.)

A Ptk. 2:52. §-ának a (2) bekezdése szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni.

A kártérítés két alapfunkciója, a kártérítési jog két fő célkitűzése a reparáció és a prevenció.

Az ítéltábla rögzíti, hogy a sérelemdíj elsődleges funkciója a jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja, reparálása; e kompenzációs funkció mellett a sérelemdíj fizetésére kötelezésnek nyilvánvalóan lehet/van prevenciós funkciója is, ugyanis - mint minden szankciónak, úgy e szankciónak is - célja a jogsértéstől való távoltartás, „elriasztás” (a sérelemdíj megfizetésére kötelezés mint a jogsértőre hátrányos jogkövetkezmény ennyiben egyúttal represszív szankció is), azonban a sérelemdíj fizetésére kötelezésnek nem célja a jogsértő „megbüntetése”.

A Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg.

A jogirodalom álláspontja szerint a jogsértés súlya annak a megítélése, hogy a jogsértő mennyire távolodott el a társadalom által elvárt, elfogadott, de legalábbis tolerált magatartásformától. (Fuglinszky Ádám: Kártérítési jog. HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2015. 834. o.)

Itt lehet értékelni az esetleges többes személyiségi jogi jogsértést, illetőleg azt is, ha a jogsértést például üzleti felhasználás vagy haszonszerzés céljából követték el, vagy ha egy közlés indokolatlan és rosszhiszemű hírnévrontásnak minősül, például ha a sértő nyilatkozat kizárólagos célja a sértés volt. [Az Emberi Jogok Európai Bíróságának a **S** kontra **L**-ügyben hozott határozata (no. 43425/98), 2003. május 27.]

Az ítéletábra a perbeli jogsértést jelentősebb súlyúnak minősítette, megítélése szerint ugyanis az inkriminált mondatokkal az alperes kizárólagos célja a sértés, a felperes „lejárátása” volt.

A bíróságnak az alperesi felróhatóság vonatkozásában a Ptk. 1:4. §-ának (1) bekezdésében írtakból kellett kiindulnia, miszerint ha e törvény eltérő követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az e rendelkezésben kifejezésre jutó vétkesség olyan polgári jogi fogalom, amelynek pszichológiai és társadalmi alapjai vannak.

„A polgári jog a jogsértésért való reparációs felelősség körében a vétkességet

- a) nem a jogsértő egyedi személyes tulajdonságai, képességei és körülményei szerint,
- b) nem egy minden jogalanyra egyformán kötelező teljesen általános és elvont zsinórmérték szerint,
- c) hanem tipizálás útján, az illető konkrét helyzetben általában elvárható magatartás alapján a különös síkján ítéli meg.” (Eörsi Gyula: Kötelmi jog. Általános Rész. Nemzeti Tankönyvkiadó, 25. kiadás változatlan utánnyomása. Budapest, 2010. 279. o.)

Az ítéletábra álláspontja szerint az alperes nem egy felelős médiaszolgáltatótól elvárható gondossággal járt el akkor, amikor a közügyek alakításában résztvevő felperes tevékenységének a bemutatása, pályáivének a megrajzolása során egy vitában elhangzott felperesi állítást a szövegkörnyezetéből kiragadva és eltorzítva tett közzé, s ezzel a felperest maffiakapcsolatokkal rendelkező személyként állította be, s egy, a felperessel kapcsolatos, „az interneten keringő legendát” felhasználva pedig - az állítás valóságtartamának ellenőrzése nélkül, a felperes számára a reflektálás lehetőségét sem biztosítva - a felperest hivatalos személy elleni erőszakot elkövető személyként írta le.

Az ítéletábra a jogsértésnek a sértettre és a környezetére gyakorolt hatásával kapcsolatban kiemeli, hogy e körben továbbra is irányadó és alkalmazandó az ítélkezési gyakorlat által a nem vagyoni kártérítés kapcsán kidolgozott szempontrendszer, amely szerint „a személyiséget ért nem vagyoni sérelem kifejeződhet (...) a személyiséget körülvevő társadalmi-természeti környezetnek a személyiségre hátrányos

megváltozásában (környezeti hatások)." [Petrik Ferenc: Sérelemdíj. In: Petrik Ferenc (szerk.): Polgári Jog - Kommentár a gyakorlat számára (a 2013. évi V. tv., az új Ptk. kommentárja). I. kötet. Második könyv, harmadik rész. Budapest, 2013. 101. o.]

A nem vagyoni sérelmek egy részének a jogsértésre visszavezethető bekövetkezését a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényen alapuló bírói gyakorlat az 1952. évi Pp. 163. §-a (3) bekezdésének első mondatában foglaltakat alkalmazva köztudomású tényként bizonyítottnak fogadta el. (Lásd például a BDT2012.2766., BDT2012.2610. és BDT2007.1599. szám alatti, illetve a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.606/2012/6., Pf.I.20.787/2012/7., Pf.I.20.031/2013/4. és Pf.I.20.243/2013/4. számú eseti döntéseiben köztudomású tényként bizonyítottnak elfogadott immateriális sérelmeket.)

Az ítéltábla álláspontja szerint a jogalkotó ezt a bírói gyakorlat által kidolgozott ún. köztudomás-doktrínát emelte jogszabályi szintre akkor, amikor a Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdésében kimondta, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

Mindezekből következően valamely személyiségi jog megsértésére alapított kereset esetén a személyiségi jogi jogsértést állító félnek - az 1952. évi Pp. 121. §-a (1) bekezdésének II. fordulataiban írt tényállítási kötelezettségéből is levezethetően - továbbra is meg kell jelölnie azt a konkrét nem vagyoni sérelmet (immateriális hátrányt), amely őt az állított jogsértő magatartás következtében érte.

Az ítéltábla a felperest ért immateriális sérelmek kapcsán rögzíti, hogy a felperes által sérelmezett közléseket tartalmazó bulvárlap ingyenes terjesztésű, és H. megye 38 településén, több, mint 40 000 olvasóhoz jutott el, tehát a közlések becsatornázódhattak a heves megyei közbeszédbe és kellemetlenül érintették a felperest, aki emiatt magyarázkodásra kényszerült.

Az ítéltábla álláspontja szerint azok a közlések, amelyek egy aktív politikust maffia-kapcsolatokkal rendelkező, rendőröket bántalmazó személyként írnak le, egy demokráciában nyilvánvalóan alkalmasak arra, hogy a pártja és a választópolgárok bizalmát is megingassák az adott politikusban, a perbeli esetben a felperesben.

Az ítéltábla a felperesnek megítélt sérelemdíj összegét nem tekintette eltúlzottnak. Összehasonlításra alkalmas voltára tekintettel felhívja a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.081/2015/7. számú határozatát, amelyben a bíróság egy heves megyei településen jegyzői tisztséget betöltő felperesnek, akiről az alperes mint képviselő-testületi tag egy 2013-as zárt képviselő-testületi ülésen azt mondta, hogy „a jegyzőasszony a közpénzt az otthoni költségvetés pótlására használja”, a bíróság késedelmi kamat nélkül 200 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítélt meg, a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.333/2016/4. számú ítéletében egy borsodi település polgármesterének, akiről az alperes a Facebook oldalán és a helyi televízió által közvetített sajtótájékoztatóján 2013-ban azt mondta, hogy „jogtalan nyelvpótlékkal próbálkozott, de a kormányhivatal törvényességi felügyelete megakadályozta a csalást” 200 000 Ft nem vagyoni kártérítést és annak a 2015. július 24. napjától járó kamatait ítélte meg.

A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.738/2012/4. számú ítéletében egy kisközség polgármesterének, akiről egy országos napilap egy 2010-es cikkében valótlanul állította, hogy titokban megrendelt egy 150 millió Ft-os beruházást, és a beruházó cég menedzsmentjének a tagja volt, illetőleg akivel kapcsolatban azt a valóságot tény, miszerint

telefonon nem kívánt nyilatkozni a cikk szerzőjének, annak az elhallgatásával, hogy egyébként felajánlotta a személyes nyilatkozattételt, olyan hamis színben tüntette fel, mintha eleve elzárkózott volna a nyilatkozattól, kamat nélkül 500 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

Az ítélet tábla szerint a felperesnek megítélt 300 000 Ft összegű sérelemdíj, és annak 2016. július 1. napjától járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző első napon érvényes jegybanki alapkamatának megfelelő mértékű késedelmi kamata szükséges a felperest ért immateriális hátrányok kompenzálásához, ezért annak leszállítására az ítélet tábla nem látott lehetőséget.

Az ítélet tábla alaposnak találta a felperes javára megítélt perköltség összegének a felemelésére irányuló felperesi csatlakozó fellebbezést.

Az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részében nyilvánvaló elírás folytán 250 000 Ft, indokolásában viszont 25 000 Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

Az elsőfokú bíróság tévesen hívta fel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontját a felperes javára járó perköltség meghatározásának alapjaként. A jelen per tárgyának értéke nem állapítható meg, ezért az ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét az előbb felhívott jogszabály 3. §-ának (3) bekezdése alapján kell meghatározni a megkezdett tárgyalási órák, valamint az ügyvédnek az eljárást megelőző és a tárgyaláson kívül végzett igazolt tevékenységének alapulvételével óránként 5000 Ft-ban. A felperes jogi képviselője 5 tárgyaláson vett részt, amelyre 7 óra számolható el, továbbá a keresetlevéllel együtt három iratot szerkesztett összesen 8 oldal terjedelemben. A kifejtett ügyvédi tevékenység alapján megállapítható munkadíj jóval meghaladná a felperes csatlakozó fellebbezésében megjelölt nettó 30 000 Ft összeget, amelyhez az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdés alapján kötve volt, ezért erre az összegre emelte fel az alperes által a felperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét. Ehhez hozzászámította az általános forgalmi adó összegét a felperes jogi képviselője által már a keresetlevélben is megtett nyilatkozat alapján (az előbbi rendelet 4/A. §-ának (1) bekezdése értelmében).

Az elsőfokú bíróság a perköltség megfizetésével kapcsolatban nem döntött a teljesítési határidőről, ezért azt az ítélet tábla pótolta, és a teljesítési határidőt az 1952. évi Pp. 217. §-ának (1) bekezdése alapján a főkötelezettség teljesítési határidejével azonosan 15 napban határozta meg.

Az ítélet tábla mindezekre tekintettel az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a törvényszék ítéletének a jogsértéseket megállapító rendelkezéseit szövegezésében pontosítva helybenhagyta, a felperes javára megítélt perköltséget 25 000 Ft összegűnek tekintette, e körben az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, és az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 38 100 Ft-ra felemelte, amelyet az alperesnek 15 napon belül kell megfizetnie a felperes részére, míg az az elsőfokú ítéletnek az alperest elégtétel adására és sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezéseit helybenhagyta.

Másodfokú perköltségként a feleket képviselő ügyvédek munkadíja, valamint a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési illeték merült fel.

Az ítéltábla a másodfokú eljárásban (mind a fellebbezés, mind pedig a csatlakozó fellebbezés tekintetében) teljes egészében pernyertes felperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján, 3 óra alapulvételével bruttó 9525 Ft-ban állapította meg, és annak megfizetésére az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte.

Az ítéltábla a fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-ának (1) bekezdése és az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése alapján 48 000 Ft-ban, míg a csatlakozó fellebbezési illeték összegét az Itv. 46. §-ának (1) és (4) bekezdése alapján 5000 Ft-ban állapította meg.

Miután az alperes a fellebbezésén lerótt 48 000 Ft fellebbezési illetéket, ezért az ítéltábla az alperest csak a csatlakozó fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján.

A teljesítési határidő az 1952. évi Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2018. május 22.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő